

velsesforretninger, før bistand til inddrivelse kan opnås.

Hvor det tidligere var et krav, at den bistandsanmodende myndighed havde udtømt de nationale inddrivelsesmuligheder uden at opnå betaling, bestemmer Artikel 7, stk. 2, litra b, nu, at der kan fremsættes anmodning om bistand, hvis den anmodende myndighed har iværksat de (passende)* nationale inddrivelsesforretninger, der kan indledes på baggrund af eksekutionsdokumentet, og de trufne foranstaltninger ikke fører til betaling af hele fordringen. Før ændringsdirektivet var sidstnævnte del af bestemmelsen formulere- ret således, at de trufne foranstaltninger ikke har ført til betaling af hele fordringen.

Samtidig er den tidligere bestemmelse i direktivets artikel 14, stk. 1, litra b, ophævet, så artiklen ikke læn- gere indeholder bestemmelse om, at den bistandsy- dende myndighed ikke er forpligtet til at inddrive for- dringen, når den bistandsanmodende myndighed ikke har udnyttet alle muligheder for fuldbyrdelse af den pågældende fordring indenfor sit eget område.

Disse ændringer må efter Justitsministeriets opfat- telse forstås således, at alle nationale inddrivelsesfor- anstaltninger ikke nødvendigvis skal være afsluttet, før der kan fremsættes en anmodning om bistand, men at det dog skal stå klart, at de nationale foranstaltning- er ikke vil føre til det ønskede resultat.

4.2.3. Anerkendelse af udenlandske eksekutionsdoku- menter (artikel 8)

Inddrivelsesdirektivets artikel 8 indeholder efter ændringsdirektivet en ny bestemmelse i stk. 1 om, at det udenlandske eksekutionsdokument skal anerken- des uden videre og automatisk behandles som et do- kument, der hjemler ret til eksekution i den bistands- ydende medlemsstat.

Hidtil har udgangspunktet været, at eksekutionsdo- kumentet – alt afhængig af den bistandsydende med- lemsstats nationale regler – skulle stadfæstes, anerkendes, suppleres eller erstattes af et dokument, der hjemler ret til eksekution på denne medlemsstats om- råde.

Artikel 8, stk. 2, indebærer imidlertid, at det uden- landske eksekutionsdokumentet uanset stk. 1 fortsat kan stadfæstes, anerkendes, suppleres eller erstattes af et sådant nationalt dokument i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i den bistandsydende med- lemsstat. Selv om umiddelbar anerkendelse nu er gjort til direktivets udgangspunkt, kan nationale omsæt-

ningsprocedurer altså fortsat anvendes. Medlemssta- terne skal i så fald bestræbe sig på at fuldføre stadfæ- stelse mv. senest tre måneder efter modtagelsen af an- modningen.

I relation til fuldbyrdelse af udenlandske fordringer i Danmark har ændringen umiddelbart ingen betyd- ning, idet den gældende lovs § 3, stk. 2, tillægger de fordringer, som omfattes af lovens § 1, udpantningsret på samme vilkår som nationale fordringer – det vil sige uden krav om formelle omsætningsprocedurer el- ler lignende, jf. herved pkt. 2 ovenfor.

4.2.4. Overførsel af inddrevne beløb – forrentning (artikel 9)

Artikel 9 indeholder efter ændringsdirektivets en ny bestemmelse i stk. 1, 2. pkt., der slår fast, at hele det beløb, som er inddrevet af den bistandsydende myn- dighed skal overføres til den bistandsanmodende myndighed. Det er herved præciseret, at den bistands- ydende myndighed ikke er berettiget til at tilbagehol- de en del af beløbet til dækning af egne omkostninger, medmindre der er indgået særlig aftale herom i med- før af direktivet artikel 18, stk. 3, jf. nedenfor i pkt. 4.2.8

Artikel 9, stk. 2, 2. pkt., vedrørende renter er ligele- des ændret, så det nu bestemmes, at der løber renter på fordringen i henhold til den bistandsydende medlems- stats renteregler fra det tidspunkt, hvor eksekutions- dokumentet er direkte stadfæstet eller anerkendt, stad- fæstet, suppleret eller erstattet i overensstemmelse med artikel 8.

4.2.5. Fortrinsstilling (artikel 10)

Af inddrivelsesdirektivets - uændrede - artikel 6, stk. 2, fremgår det, at enhver fordring, for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, skal behandles på samme måde som en fordring fra den bistandsyden- de medlemsstat, dersom der ikke sker anvendelse af artikel 12 (vedr. skyldnerens anfægelse af fordrin- gen). Samtidig har artikel 10 hidtil bestemt, at fordrin- ger til inddrivelse ikke er privilegerede i den bistands- ydende medlemsstat. EU-kommissionen har påpeget, at nogle EU-medlemsstater på den baggrund konse- kvent har undladt at tildele fordringer fra andre med- lemsstater samme privilegerede status som tilsvarende nationale fordringer, f.eks. ved konkursbehandlinger.

Ved ændringsdirektivet præciseres det i artikel 10, at fordringer til inddrivelse uanset artikel 6, stk. 2, ikke nødvendigvis har samme fortrinsstilling, som lig-

*) I den engelske udgave af bestemmelsen anvendes begrebet «appropriate recovery procedures available», og i den franske udgave «des procédures de recouvrement appropriées susceptibles»